

Arrest

nr. 180 701 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. Lips, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Iraaks staatsburger te zijn, soenniet, afkomstig uit Bagdad, Al Yarmouk-wijk. Van kinds af aan was u bevriend met Abdallah X, een jongen uit uw wijk die u kende van op school. U beleefde een 'normale' pubertijd, maar werd rond uw 19de verjaardag verliefd op Abdallah. U vertelde hem dit meteen. Hij reageerde normaal op dit nieuws, en leek niet verrast. Vanaf dan ontwikkelde zich langzaam maar zeker een relatie. Rond uw 20ste verjaardag brak een nieuwe fase aan in jullie relatie: jullie bekeken video's op internet die u deden verlangen om ook op seksueel vlak uw gaardheid te beleven. 5 à 6 maanden later, op 20/07/2015 werd u in Abdallah's slaapkamer betrapt door Abdallah's broer Faysal, die er meteen zijn vader bijriep. Ze waren woedend, ze sloegen jullie en scholden jullie uit.

Abdallah's vader verwittigde uw vader, die een kwartier later ter plekke kwam. Ook hij sloeg jullie en schold jullie uit. U werd door uw vader mee naar huis genomen en opgesloten in een kamer. Toen uw vader even het huis uitging werd u door uw moeder en jongere broer bevrijd uit de kamer. U vluchtte meteen per taxi naar het huis van uw jongste oom langs vaderszijde in de Mansour-wijk. Kort na uw vertrek uit uw ouderlijke huis arriveerden abdallah's vader met enkele van zijn broers er. Ze waren gewapend en waren gekomen om u te vermoorden.

U verbleef enkele dagen bij uw oom, die al enige tijd in Nederland gewoond had en bekend stond als ruimdenkend, tot uw moeder uw vertrek uit Irak geregeld had. Per vliegtuig reisde u naar Istanboel, vanwaar u met hulp van een smokkelaar de oversteek maakte naar Europa. Na een bootreis kwam u aan op het Griekse eiland Kos, vanwaar jullie naar Athene werden gebracht. Daar vond u een auto die u tot België bracht. U kwam aan in België op 15/09/2015, en diende enkele dagen later, op 21/09/2015, een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw relaas en identiteit legt u volgende documenten neer:

Uw identiteitskaart, jullie rantsoenkaart, de woonstkaart van uw vader, en een kopie van uw nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen en te hebben ondergaan omwille van uw seksuele geaardheid.

Het CGVS trekt niet in twijfel dat u afkomstig bent uit Irak. Het CGVS is in het licht van de elementen van uw dossier echter niet overtuigd dat u homoseksueel bent. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

Echter, in uw geval blijken uw verklaringen met betrekking tot uw bewustwording van uw geaardheid en de gevolgen van uw geaardheid op uw gevoelsleven ongeloofwaardig.

Zo stelde u, gevraagd naar uw eerste besef van uw homoseksualiteit, dat u rond uw 19de verjaardag te weten kwam dat u gevoelens had voor een man. Tot dan was u naar eigen zeggen 'normaal'. Voordien zou u zich niet anders gevoeld hebben en gedroeg u zich naar eigen zeggen net als andere jongens (CG p.9). Desondanks gaf u aan dat u tot uw 19de nooit op meisjes (noch jongens overigens) verliefd was geweest, dit tegenstelling tot andere jongens in uw omgeving. Gepeild naar uw gevoelens hierbij kwam u niet verder dan : "het was gewoon" (CG p.9).

In antwoord op hoe u zich voelde toen u merkte dat u verliefd was op Abdallah, een man, stelde u heel blij te zijn om hem te zien, dat u zich heel goed voelde bij hem en u nog meer in zijn buurt wilde vertoeven dan voordien (CG p.10). Vervolgens gevraagd of u dan nooit enige negatieve gevoelens heeft gehad bij het besef dat u zich tot personen van hetzelfde geslacht aangetrokken voelde, antwoordde u simpelweg ontkennend (Ibid.). Uw verklaringen met betrekking tot uw bewustwording van uw homoseksualiteit zijn dan ook erg beknopt en wijzen in geen geval op een innerlijk bewustwordingsproces van de eigen geaardheid of het anders-zijn, hetgeen toch kenmerkend is voor jonge holebi's en wat doorgaans een sterke invloed heeft op het persoonlijk welbevinden van de betrokkene.

Voorts gaf u aan dat u rond uw 19de merkte dat u verliefd werd op Abdallah, en hem dat ook meteen vertelde (CG p.9). Het is weinig aannemelijk te noemen dat een jongeman die voor het eerst merkt dat hij op iemand van hetzelfde geslacht verliefd is en zijn gevoelens hierdoor bijgevolg sterk afwijken van de Iraakse sociale norm, zonder de minste aarzeling of verwerkingsproces deze gevoelens meteen opbiecht, te meer gezien het grote risico op een sterke afwijzing, of erger, op ongewenste openbaring van diens verboden geaardheid.

Gepeild of u bij uw bekentenis tegenover Abdallah niet bang was, stelde u wederom kort: "neen, ik had geen schrik" (CG p.10). Nochtans blijkt uit uw verdere verklaringen niet dat u op voorhand reeds over

duidelijke aanwijzingen beschikte dat Abdallah's gevoelens wederzijds waren. Uw verklaringen over Abdallah's reactie op uw liefdesverklaring doen verder de wenkbrauwen fronsen. Zo gaf u aan dat Abdallah niet verbaasd of geschrokken was, en stelde "hij was er normaal bij" (CG p.10). Uit uw verklaringen blijkt verder dat Abdallah in dezelfde periode als u erachter kwam dat hij homoseksueel is. Gevraagd naar zijn gevoelens bij deze bewustwording, gaf u slechts aan dat alles normaal verliep en ook hij blij was. U kon geen andere indrukken noemen die hij hierbij zou gehad hebben (CG p.13).

Zo te horen zijn uw eerste homoseksuele ervaringen op ongedwongen wijze verlopen en zonder enige moeilijkheid. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw homoseksualiteit beleefd lijkt te hebben, terwijl u woonde en werd opgevoed in een islamitische omgeving waar homoseksualiteit ondenkbaar is en een schande betekent voor de hele familie, roept vragen op. De afwezigheid van ook maar de minste persoonlijke reflectie bij de vaststelling dat uw geaardheid sterk afwijkt van de strikt opgelegde maatschappelijke norm die in uw land van herkomst heerst, is geheel onaannemelijk. Hiermee geconfronteerd kwam u wederom niet veel verder dan: "Voor mij was het eigenlijk gewoon dat ik homo was, maakte niet uit, ik was blij met hem (CG p.13).

Zelfs de relatie tussen uw geloof (u beschouwt zichzelf nog steeds als moslim) en uw geaardheid, dewelke moeilijk te verzoenen zijn, hebben u kennelijk niet gedeerd. Gevraagd hoe u zich voelde bij het onbegrip voor homoseksualiteit in de islam, gaf u slechts aan dat u uw eigen zin doet, en dat het u niet uitmaakt of anderen u een moslim vinden of niet (CG p.11). Dat u dermate licht zou omgaan met het conflict tussen twee fundamenteën van uw identiteit, met name uw levensbeschouwing en uw geaardheid, kan niet als geloofwaardig gelden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk homoseksueel te zijn en om die reden vervolging te vrezan. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat de concrete feiten die u omwille van uw beweerde homoseksualiteit zou hebben meegemaakt evenmin geloofwaardig zijn, te meer daar uw relaas verschillende tegenstrijdigheden bevat.

U gaf eerst aan dat uw moeder en uw zus u hielpen ontsnappen nadat uw vader u in een kamer opsloot (CG p.6), om wat later te stellen dat u door uw moeder en uw jongere broer werd bevrijd (CG p.7). Hiermee geconfronteerd herhaalde u slechts dat het uw moeder en uw broer waren die u hielpen (CG p.15), waarmee de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaard wordt.

Voorts stelde u ten overstaan van het CGVS dat u na uw vlucht uit uw ouderlijke huis een schuilplaats vond bij uw oom langs vaderszijde (CG p. 4, p.7), hoewel eerder ten overstaan van de DVZ nog had verklaard dat u refuge vond bij een oom aan moederskant (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u een dergelijk groot risico nam door een (mannelijk) familielid langs vaderskant in de situatie te betrekken, aangezien u net uw vader vreesde omwille van de geschonden familie-eer. Uw uitleg hiervoor, dat hij eigenlijk niet zo streng is en dat hij 'de Europese gewoonten kent' omdat hij reeds in Europa gewoond had (CG p.8) doet hier weinig afbreuk aan. Opnieuw geeft uw gebrek aan besef van de roekeloosheid van dergelijke potentieel levensgevaarlijke handelswijze blijk van weinig persoonlijk inzicht in de maatschappelijk context van het homoseksueel zijn in Irak. Deze vaststellingen dragen verder bij tot de ongelooftwaardigheid van uw voorgehouden relaas en profiel.

Er werd nog een opvallende lacune opgemerkt met betrekking tot uw asielaanpak: zo stelde het CGVS vast dat u ten overstaan van de DVZ belangrijke feiten onvermeld liet, met name dat kort na uw vlucht de vader van Abdallah met enkele anderen gewapend naar uw huis was toegekomen met de bedoeling u te doden (CG p.13). Geconfronteerd met de vaststelling dat u dit nochtans zwaarwichtige element niet vermeldde ten overstaan van de DVZ, verschoonde u zich dat u er slechts kort uw relaas kon doen, dat u niet veel tijd kreeg (CG p.15). Gezien de ernst van de vermelde feiten, die net uw opgeworpen vrees voor uw leven in concreto zouden aantonen, is dergelijke uitleg weinig overtuigend, te meer daar u ook ten overstaan van het CGVS dit element aanvankelijk niet spontaan ter sprake bracht bij het vertellen van uw relaas (CG p. 5-6, p.7, CG p.13), en haalde u deze feiten pas aan nadat met aandrang werd doorgevraagd naar het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen (omdat u een bij DVZ vermelde klacht bij de politie evenmin spontaan wist te noemen, p.13).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige

schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. U haalde immers geen andere redenen aan voor uw vlucht uit Irak.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, de woonstkaart van uw vader, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en jullie originele rantsoenkaart, ondersteunen uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit en herkomst, dewelke in kader van onderhavige beslissing niet wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en

moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de volgende schendingen aan: “Schending van de wet, in het bijzonder van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december

1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 48/4 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van de wapengelijkheid; schending van de zorgvuldigheidsplicht.”

Verzoeker onderbouwt zijn middel als volgt:

“Verwerende partij betwist de identiteit van verzoekende partij niet.

Met betrekking tot het “onderzoek” naar de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Wet van 15 december 1980 voert verwerende partij een omstandig theoretische betoog dat zij niet test aan de vaststaande feiten zoals deze blijken uit de verklaringen van verwerende partij die zich trouwens zo blijkt uit de gehoorrapporten en de samenvatting van de problematiek in de bestreden beslissing zich concentreren op de homoseksualiteit van verzoekende partij.

Verwerende partij maakt geen concrete afweging tussen de verklaringen en het door haar gedocumenteerde intern gewapend conflict anders dan vaag te stellen dat: “gelet op hogervermelde vaststellingen” (waarvan verwerende partij de homoseksualiteit waarvan zij niet is overtuigd, de contradicties die de essentie van het verhaal niet treffen, en de lacunaire antwoorden weerhoudt tot motivering van haar bestreden beslissing) “en na grondige analyse van de beschikbare informatie” (die verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegt) “er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarvan de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”.

Homoseksualiteit en intern gewapend conflict hebben niets met elkaar te maken. Hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling naar aanleiding van maatschappelijke verboden handelingen worden beschermd door artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980.

De bespreking van de homoseksualiteit en of de verklaringen overtuigen of niet kunnen daarom niet gelden als een afdoende analyse om het reële risico op mishandeling ingevolge het intern gewapend conflict te beoordelen.

Bij gebreke aan enige concrete individuele analyse en enig onderzoek in die zin kan verwerende partij niet redelijkerwijze tot deze conclusie komen.

Dit motief van drie pagina’s kan de bestreden beslissing niet dragen en laat omwille van haar zuiver theoretisch karakter aan verzoekende partij niet toe om daar wat haar betreft daarop te antwoorden.

Schending van de wapengelijkheid.

Verwerende partij heeft een onderzoeksplicht. Concreet dient verwerende partij wanneer zij de nood aan erkenning als vluchteling onderzoekt (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205):

- te verzekeren dat de vluchteling zijn zaak zo volledig mogelijk aanbrengt;*
- de geloofwaardigheid te bepalen en het bewijs te evalueren zo nodig door de vluchteling het voordeel van de twijfel te geven ten einde de objectieve en subjectieve elementen in het relaas vast te stellen (zie ook: art. 48/6, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013; R.v.V. Algemene vergadering nr. 45.396 van 24 juli 2010);*
- deze elementen te koppelen aan de criteria van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (zie ook art. 48/3, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013).*

De voormelde Wet van 15 december 1980 bevat geen bepaling die verwerende partij toelaat minder zorgvuldig de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen. Dezelfde zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht geldt voor verwerende partij.

Verwerende partij heeft dit onderzoek klaarblijkelijk niet gevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 123.726 van 1 oktober 2003;

*R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010). Verwerende partij heeft de feiten onvoldoende onderzocht en zo gerangschikt om tot een weigering van de internationale bescherming te kunnen komen waardoor er a fortiori geen sprake kan zijn van een correcte feitenvinding.
Schending van de zorgvuldigheidsplicht.*

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Verzoekende partij voldoet van haar zijde aan haar wettelijk voorgeschreven bewijsplicht.

In casu toont verzoekende partij haar goede wil en medewerking door identiteitsdocumenten en stavingsstukken voor haar verklaringen neer te leggen en verzoekende partij heeft verder in overeenstemming met artikel 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980 zo spoedig als mogelijk een asielaanvraag ingediend.

Een meer nauwkeurige lezing van de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken van 1 maart 2016 en van verwerende partij toont aan dat de beweerdelijke tegenstrijdigheden moeten genuanceerd worden.

Het tolknummer voor beide gehoren is dezelfde: 1360. In het gehoorverslag van verwerende partij vertonen de vertalingen inconsequenties eerder dan de verklaringen. Zo vertelt verzoekende partij consequent tijdens beide verhoren dat zij na te zijn opgesloten door haar moeder en jongere broer werd bevrijd (DVZ vraag 3.5; CGVS p. 7 onderaan) en dat zij daarna naar haar oom aan vaderszijde te Al Mansour vluchtte waar zij verbleef tot haar vertrek (CGVS pp. 4, 6 en 7).

De herhalingen van dezelfde feiten tonen dat de verklaringen van verzoekende partij in die zin dat zij door haar moeder en jongere broer werd bevrijd en daarna naar haar oom aan vaderszijde ging om te schuilen de juiste vertalingen zijn waaraan verzoekende partij vasthoudt en dat de variaties eerder verkeerde vertalingen of interpretaties van de DVZ verslaggever waren.

De veronderstelling van verwerende partij dat de oom aan vaderszijde meteen de kant van de vader zou kiezen is een interpretatie van verwerende partij die op geen feiten uit het administratieve dossier of algemeen bekende feiten steunt.

Het is niet omdat de antwoorden van verzoekende partij niet aan het verwachtingspatroon van verwerende partij voldoen dat hiermee is aangetoond dat deze verklaringen onmogelijk zijn.

De kansrekening toont aan dat als verwerende partij een muntstuk omhoog gooit zij kan verwachten dat het muntstuk op de kop blijft liggen maar dat is niet noodzakelijk zo omdat de verwachting van verwerende partij geen invloed heeft op de uitkomst van de kans. Hetzelfde geldt voor de verwachtingen die zij heeft over de antwoorden van verzoekende partij: het is niet omdat de antwoorden verschillen van de verwachtingen van verwerende partij dat zij zich niet kunnen voordoen.

In casu is het afwijzen van de uitleg van verzoekende partij dat haar oom te Al Mansour minder categoriek denkt omdat hij geruime tijd in het Westen verbleef louter en alleen omdat het niet aan de verwachtingen van verwerende partij voldoet niet afdoende om de verklaringen van verzoekende partij in twijfel te trekken.

De verklaringen van verzoekende partij zijn evenmin lacunair wat de essentiële elementen betreft.

Verzoekende partij vertelde binnen het tijdsbestek dat haar werd toegestaan dat de vader van haar homoseksuele vriend en haar broer haar hebben bedreigd (DVZ vraag 3.5, § 1) en detailleerde tijdens het gehoor voor verwerende partij dat deze bedreiging er in bestond dat zij nadat zij aan haar vader was overgedragen gewapenderwijze met de dood kwam bedreigen. Op dat ogenblik was zij echter al gevlucht.

Er is met andere woorden geen sprake van enige lacunaire verklaringen.

Dat verwerende partij niet overtuigd is dat verzoekende partij homoseksueel van aard is sluit niet uit dat verzoekende partij homoseksuele handelingen met zijn bedpartner stelde en daarbij werd betrappt. De homoseksuele handelingen worden niet door verwerende partij betwist en het volstaat in de zin van artikel 48/3, § 5 van voormelde Wet van 15 december 1980 dat de homoseksuele aard door de agenten van vervolging aan haar wordt toegeschreven om van vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 te kunnen spreken en nood aan erkenning als vluchteling met reden te rechtvaardigen.

Hoewel verwerende partij een appreciatiemarge heeft over het “kunnen overtuigen” van verzoekende partij mag zij niet onredelijk worden in haar beoordeling. Dit is het geval omdat zij conclusies trekt waartoe geen enkel feit of stuk in het administratief dossier uitsluitend aanleiding geeft.

De verklaringen van verzoekende partij zijn zoals aangetoond niet behept door tegenstrijdigheden of vaagheden die de hoofdlijnen van haar verhaal raken waardoor zij geloofwaardig is. Om voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.
§. Toelichting. (...)

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (R.v.St. nr. 133.153 25 juni 2004).
Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.
(...).”

2.1.2. Bij aangetekend schrijven van 20 augustus 2016 brengt verzoeker een aanvullend stuk bij, *in casu* de overlijdensakte van zijn vader (met vertaling). Verzoeker meent dat dit stuk aantoonde dat zijn vrees gegrond is.

2.1.3. Verweerder brengt volgende nieuwe elementen bij:

- op 21 november 2016, de “COI Focus Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016, Cedoca. 12 augustus 2016”
- op 28 november 2016, een stuk van UNHCR, getiteld “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet) en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op

ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.4. In de bestreden beslissing worden verzoekers verklaringen dat hij homoseksueel is als ongeloofwaardig beoordeeld.

Op basis van zijn verklaringen inzake de ontdekking en beleving van zijn voorgehouden geaardheid oordeelt de bestreden beslissing:

“Zo te horen zijn uw eerste homoseksuele ervaringen op ongedwongen wijze verlopen en zonder enige moeilijkheid. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw homoseksualiteit beleefd lijkt te hebben, terwijl u woonde en werd opgevoed in een islamitische omgeving waar homoseksualiteit ondenkbaar is en een schande betekent voor de hele familie, roept vragen op. De afwezigheid van ook maar de minste persoonlijke reflectie bij de vaststelling dat uw geaardheid sterk afwijkt van de strikt opgelegde maatschappelijke norm die in uw land van herkomst heerst, is geheel onaannemelijk. Hiermee geconfronteerd kwam u wederom niet veel verder dan: “Voor mij was het eigenlijk gewoon dat ik homo was, maakte niet uit, ik was blij met hem (CG p.13).

Zelfs de relatie tussen uw geloof (u beschouwt zichzelf nog steeds als moslim) en uw geaardheid, dewelke moeilijk te verzoenen zijn, hebben u kennelijk niet gedeerd. Gevraagd hoe u zich voelde bij het onbegrip voor homoseksualiteit in de islam, gaf u slechts aan dat u uw eigen zin doet, en dat het u niet uitmaakt of anderen u een moslim vinden of niet (CG p.11). Dat u dermate licht zou omgaan met het conflict tussen twee fundamenteën van uw identiteit, met name uw levensbeschouwing en uw geaardheid, kan niet als geloofwaardig gelden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk homoseksueel te zijn en om die reden vervolging te vrezen.”

Verzoeker voert geen argumenten aan ter weerlegging van voormelde motiveringen. Deze motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Uit voormelde vaststellingen blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar homoseksueel geaard te zijn. Deze vaststelling volstaat binnen het kader van de devolutieve werking van het beroep om afdoende te oordelen dat verzoeker omwille van zijn vermeende seksuele geaardheid geen vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging kan aanvoeren.

De bestreden beslissing continueert met het “vervolledigen” van de beoordeling van verzoekers relaas door de vervolgingsfeiten die hij aanbrengt te toetsen op hun geloofwaardigheid. Het is op een aantal van deze elementen in de bestreden beslissing dat verzoeker in het verzoekschrift kritiek uitbrengt, met name de bevrijding door familieleden, de houding van een oom en een gewapende bedreiging. Dit betreft echter kritiek op overvloedige motiveringen aangezien reeds terecht de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden seksuele geaardheid werd vastgesteld. De poging tot weerlegging van een aantal elementen inzake de concrete feiten die verzoeker omwille van zijn beweerde homoseksualiteit zou hebben meegemaakt, kan er niet toe leiden dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij een vrees voor vervolging zou hebben aangezien reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen homoseksueel is. Kritiek op de overvloedige motieven inzake een aantal aangevoerde feiten kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De overlijdensakte van zijn vader die verzoeker op 20 augustus 2016 stuurde naar de Raad vermag evenmin aan te tonen dat verzoeker een vrees voor vervolging zou hebben.

Het wordt niet uitgewerkt noch aangetoond dat er een link zou zijn tussen het overlijden van verzoekers vader en verzoekers vermeende geaardheid. Dit klemt des te meer aangezien het overlijdensattest als reden van overlijden vermeldt dat dit overlijden het gevolg zou zijn van slagen en verwondingen omwille van een tribale vechtpartij.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker stelt:

“Verwerende partij maakt geen concrete afweging tussen de verklaringen en het door haar gedocumenteerde intern gewapend conflict anders dan vaag te stellen dat: “gelet op hogervermelde vaststellingen” (waarvan verwerende partij de homoseksualiteit waarvan zij niet is overtuigd, de contradicties die de essentie van het verhaal niet treffen, en de lacunaire antwoorden weerhoudt tot motivering van haar bestreden beslissing) “en na grondige analyse van de beschikbare informatie” (die verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegt) “er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarvan de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”.

Homoseksualiteit en intern gewapend conflict hebben niets met elkaar te maken. Hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling naar aanleiding van maatschappelijke verboden handelingen worden beschermd door artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980.”

Hoger werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt homoseksueel te zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder de vermeende homoseksualiteit van verzoeker afzonderlijk beoordeelde en deze niet verbond aan het gewapend conflict in Irak. Ingevolge het hoger vastgestelde maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) aangezien hij ongeloofwaardig is inzake zijn homoseksuele geaardheid.

2.2.6. Verzoeker voert geen kritiek aan inzake de beoordeling conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de situatie in Bagdad.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)*

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspeelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire

confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker geen concrete kritiek heeft op de motivering die hem de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) weigert en uit het document van UNHCR evenmin naar voor komt dat hij hiervoor in aanmerking zou kunnen komen, toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op het hoger vastgestelde toont verzoeker niet aan dat verweerder faalde in zijn onderzoeksplicht; evenmin toont hij aan dat verweerder niet zorgvuldig handelde en oordeelde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS